

lidt underligt, at man ikke vil bruge de redskaber, der virker. Det, man skriver, er, at man vil overvåge den her udvikling, men man skriver ikke noget om, hvad man vil gøre. Dog vil Skatteministeriet i forbindelse med skattereformen komme med betragtninger om eventuelle ligestillingsmæssige konsekvenser. Det er interessant, fordi vi nu ved, at skattereformen i den grad har kønsbaserede ulige konsekvenser.

Det er ikke længere til diskussion, at den skattereform, som bl.a. ligestillingsministeren står bag, betyder, at mænd kommer til at tjene markant flere penge på den her reform eller får en gevinst, der er markant større end kvinders. Og så kunne jeg godt tænke mig, at ministeren gik på talerstolen her bagefter og forklarede, hvordan sådan en skattereform hænger sammen med den handlingsplan, man har lavet. Hvordan kan man på den ene side skrive på et pænt stykke papir og med nogle pæne formuleringer, at man gerne vil have, at den økonomiske ulighed mellem mænd og kvinder bliver reduceret, når man så samtidig sidder her i Folketingssalen og foreslår og stemmer for en skattereform, der betyder, at mænd altså får en gevinst, der er dobbelt så stor som kvinders?

Som jeg har sagt i tidligere indlæg, har selv vores finansminister sagt, at det er klart, at når man laver en skattereform, hvor de, der tjener meget, får endnu mere, og vi er i en situation, hvor de, der tjener meget i det her land, er mændene, og de, der ikke tjener så meget, er kvinderne, så vil den økonomiske ulighed mellem mænd og kvinder selvfølgelig blive forøget. Hvorfor bruger man ikke sådan en lejlighed, som der er nu med skattereformen, til i det mindste at sørge for, at uligheden ikke vokser?

Derudover havde man jo faktisk – når nu vi er ved den økonomiske ulighed – en fantastisk mulighed for i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i foråret at sørge for at få mindsket forskellen på mænds og kvinders livsindkomst. For vi ved, at rigtig mange kvinder er beskæftiget på det offentlige område i de såkaldte kvindefag. Vi ved også, at lønningerne her er markant lavere sammenlignet med andre fag; f.eks. er lønsforskellen mellem en SOSU og en svejser, som har uddannelser af nogenlunde samme længde, markant selv om uddannelsesniveaet er det samme. Hvorfor sørger man ikke for at give de her kvindegrupper, som det altså typisk er, et markant lønløft?

Så siger regeringen, at den ikke vil blande sig i overenskomstforhandlingerne. Den er simpelt

hen for tynd, for alle og enhver ved, at de penge, der skal forhandles om, altså kommer her fra Christiansborg. Når der er tale om offentligt ansatte, så har regeringen selvfølgelig stor, stor indflydelse på, hvor mange penge der er at forhandle om, hvor stor pengeposen er. Så hvis man ønsker at løfte de offentligt ansatte, de lavtlønnede, som altså typisk er kvinder, så skal initiativet komme herindefra. Det klinger hult, at man skriver, at man interesserer sig for økonomisk ligestilling mellem mænd og kvinder, når man accepterer en ulighedsskabende skattereform, og når man ikke er villig til at afsætte de ressourcer, der kunne gøre, at vi kunne få løftet de offentligt ansatte.

Et andet mål i den her plan er at få fædre til at tage mere barselorlov. Igen, det er positivt. Man sætter sig så godt nok ikke noget konkret mål, man skriver ikke, hvor meget vi skal rykke os inden 2015. Vil 7,5 pct. af barslen i 2015 være nok, til at man har rykket sig? I dag tager mænd 7,4 pct. af barslen. Kom nu, lidt ambitioner kunne da pynte på debatten og måske få os lidt længere frem. Hvis man altså turde sige: Vi har faktisk et mål om, at inden 2015 skal så og så stor procentdel af barslen tages af mænd. Men o.k., man tør så ikke sætte sig nogle ambitiøse mål, man siger bare: Hvor ville det være dejligt, hvis flere mænd tog mere barsel. Ja, ja, men hvor langt skal vi nå, og hvordan når vi derhen? Igen mangler det konkrete initiativ.

Vi ved, at en øremærkning af barslen virker, vi kan se det i Norge, vi kan se det i Sverige, vi kan se det i Island, vi kan se, at det virker, og vi kan ikke mindst se, at det virker i forhold til at skabe en kultur på de enkelte arbejdspladser, som gør det mere legitimt for fædre at bede om barsel. Det er sådan set noget af det, som er allermost interessant, nemlig at mændene er meget glade for den her barsel, og at det gør det væsentligt lettere for dem at gå hen og sige: Jeg skal selvfølgelig have min barselorlov. På mange danske arbejdspladser er der en kultur, der hedder: Hvorfor skal du det, du er en mand, det er da en kvindeopgave?

Endnu en gang står vi med et redskab, som man oven i købet har afprøvet i landene omkring os. Vi kan tage de gode erfaringer og igangsætte dem i Danmark, men det tør man ikke gøre.

Det hovedargument, der altid bliver smasket på ligestillingsforslag eller brugt som modargument mod diverse ligestillingsforslag, vi kommer med fra oppositionen, er, at regeringen ikke